

Posudek vedoucího práce na diplomovou práci

Lukáš Michalovič, *Ruská soft power v Bielorusku: mýtus Vel'kej vlasteneckej vojny*. Praha: IMS FSV UK, 2013), 83 stran rukopisu vč. abstraktu, anglického shrnutí, bibliografie a přílohy.

Předložená práce se věnuje jednomu z nejvýznamnějších historických narrativů v Rusku sovětského a postsovětského (zejména Putinova) období, a sice mýtu Velké vlastenecké války a jeho běloruské variantě - mýtu partyzánské války. Klade si za cíl ukázat, zda popř. nakolik tento mýtus slouží zdrojem ruské měkké moci ve vztahu k Bělorusku; co do metodologického přístupu autor vychází z interpretativní fenomenologické analýzy.

Co do kvality představuje předložený výstup nesporně originální kus práce. Prokazuje bezpečnou orientaci v tématu včetně obeznámenosti s nejnovější místní a zahraniční literaturou. Ukazuje na zvládnutí vědeckého aparátu včetně praktické aplikace použitých teoretických konceptů a pojmů. Je navíc velice dobře, profesionálně napsaná, skutečně čtivá. Celá věc má bohužel jeden háček. Práce se pomyslně rozpadá do čtyř svébytných, jakkoli závěrečnou diskusí zastřešených tematických bloků (na 1/ teoretickou část, přibližující koncepty soft power a mýtu; 2/ mezinárodní kontext, rozebírající místo a roli tzv. měkké moci v zahraniční politice Putinova Ruska; 3/ historickou část, sledující genezi a proměny mýtu Velké vlastenecké války a partyzánské války v kontextu budování běloruské národní identity; a konečně 4/ interpretativní analýzu autorem pořízených interview s respondenty z řad běloruských občanů, zaměřenou na to, jak Bělorusové vnímají odkaz Velkého vítězství), jež jako celek společně příliš „neladí“. Problém pramení (a troufám si to tvrdit, protože jsem vznik diplomové práce sledoval od samotného počátku; na druhé straně mi to možná trochu brání být kritický, protože se za výsledný research design jako vedoucí mohu cítit částečně spoluzodpověden) z nastavení výzkumného rámce, zejména volby zmiňovaného metodologického přístupu (interpretativní fenomenologické analýzy, mající kořeny původně v oboru klinické psychologie), který má - jak se ukázalo v případě předložené práce, což pokládám za její největší a jedinou výraznou slabinu - ve společenskovědním výzkumu jen omezené uplatnění. Podtrhuji: k způsobu aplikace tohoto přístupu ze strany autora jako takovému připomínek nemám. Obávám se jen, že na položenou otázku dokáže dát odpověď jen zčásti. V důsledku to poněkud oslabuje sílu a přesvědčivost autorových závěrů a hlavních zjištění a spíš jen naznačuje možné směry dalšího bádání, což je obzvlášť škoda, protože autorovu hypotézu o využívání mýtu Velké vlastenecké války a partyzánské války coby zdroje měkké moci v Rusku za Putina považují nejen za nesmírně originální a doposud, pokud je mi známo, neprobádanou, ale i za nosnou a určitě způsobilou pro další zkoumání.

Vzhledem k tomu, že silné stránky předložené práce (originalita, zvládnutí vědeckého aparátu a literatury, orientace v tématu, profesionální způsob napsání) jsou nesporné a převažují, doporučuji práci k obhajobě s hodnocením *výborně*. Pro případnou další práci s textem ve smyslu publikace bych nicméně autorovi doporučil spíše využít napsaného k rozpracování v podobě samostatných dílčích studií, z důvodu omezení, jež s sebou zvolený přístup nese.

V Praze, 30. května 2013

Jan Šír